

Dijana Đorđević

IZNAD OBLAKA

Отворена књига

Београд, 2020.

Dijana Đorđević

IZNAD OBLAKA

I glava

Grješne misli su kao vjetar, tko će ih zaustaviti. U čemu je pobožnost, ako nema iskušenja koja se savladavaju? Čovjek nije Bog, i njegova snaga je baš u tome da suzbija svoju prirodu.

Meša Selimović

Iako je bilo rano proleće, kiša je nemilosrdno pljuštala kao da je kraj jeseni. Bio je to jedan od onih dana kad svane, a ipak nije svanulo. Anđelija je sedela sama za stolom, nervozno pušila i gledala kroz kišom zamućeno staklo splava *Porto Nuovo* u Nišku tvrđavu, okupanu maglom. Nebo je pretilo da će iz boje safira preći u tamne tonove mastila i završiti u sivim nijansama, a sunce je razmišljalo celo prepodne da li da ustane ili odustane. Kao i ona svako jutro kad treba da krene na posao. Kišne kapljice su jurile jedna drugu na zatamnjenom staklu kafića i Anđu je sustizala nervoza zbog kašnjenja njene drugarice. Gledajući nejasne sličice koje su kišne kapi stvarale na staklu, samokritično je pomislila da ona već dugo ništa ne stvara. Ona, koja je završila istoriju umetnosti, koja je bila zaljubljenik u crtanje i slikanje, nije mogla da se seti kad se poslednji put bavila onim što istinski voli. Negde je nešto propuštala, ali nije bila spremna da se ozbiljno zapita gde pravi grešku.

Sumorno neko vreme - razmišljala je - moje raspoloženje, takođe. Bila je svesna da nije imala ozbiljne razloge za brigu, ali dođu svakom trenuci tuge i sete protiv kojih se ne može. Njeni su bili upotpunjeni grmljavinom, koja nije obećavala da će nevreme uskoro proći. Nekada je jedino rešenje da pustiš da prođe. I nevreme i raspoloženje. Kao što sve u životu jednom prođe... Da li je to zaista neka uteha?

Gledala je u svoje lepo negovane ruke i nokte premazane bezbojnim lakom. Nikada joj se nije padala nova moda izlivenih noktiju, niti bilo šta što je toliko veštačko. Čekala je svoju prijateljicu Milicu, koja je prethodnih nekoliko godina testirala najnoviju modu svega izveštačenog. Njena druga-rica iz najranijeg detinjstva izrasla je u specifičnu i često preglasnu osobu, a nekada, kada su bile klinke, ličila je na tihu i povučenu dobru vilu. To je uvek oduševljavalo kod Milice. Ljudi se vremenom menjaju, ali onu osnovu koju imamo u detinjstvu uglavnom zadržimo za celi život. Njena prijateljica imala je dobru narav i bila joj je veran saborac od malih nogu. I dalje se živo sećala kad su se u nižim razredima osnovne škole, za vreme časa, podrazumeva se, raspravljale o tome kako se kaže: Turak ili Turac. Dok učiteljica nije podvignula i, na kraju, pravedno presekla da nijedno nije ispravno. Eh, Turčin... I jedno lepo i sasvim opušteno detinjstvo. Vreme igranja školice nacrtane kredama u boji, vožnje bicikla po kraju, igranja žmurki. Milici se pohvalila kad je dobila prvi ciklus, Milica se njoj požalila da dečko iz odeljenja u kog je zaljubljena hoće da se ljube, a ona ne zna kako se to radi. U

tinejdžerskim časopisima su, brže bolje, našle opis šta da se radi jezikom, koliko treba da se otvore usta i ostale savete od neprocenjive važnosti u to vreme. U rubrici *Čitaoci pitaju* neka curica je poslala pitanje da li može da se zatrudni kroz hulahopke. Pažljivo su pročitale odgovor i objašnjenje oko trudnoće, tada kad su bile potpuno naivne i nevine. U svakom smislu.

Obema su roditelji vikendom odlazili u selo, posećivali su svoje stare roditelje, a prazni stanovi su bili prostor za druženje, spavanje jedne kod druge, ispijanje prve kafe i obavezno gledanje u šolju. Toliko toga su proživele zajedno! Milicu je volela kao sestru, činilo joj se da nema stvari koje Mica može da uradi, a da joj ona ne oprost. I obrnuto. Divno prijateljstvo od prvog zajedničkog preskakanja lastiša, veranja po komšijskoj trešnji đurđevki, koja je prva donosila sočne, crvene plodove, pa do razmenjivanja naivnih tajni, ali za njih dve od vrhunskog značaja.

Iz dosade je počela da razgleda okolinu. Kafić je bio poluprazan. Vreme oko podneva, vikend, ljudi tada uglavnom vreme provode sa svojim porodicama, sprema se ručak, ide u nabavke. Retki gosti, zalutali u svoje misli, Andi su delovali daleko i bila je sigurna da ne primećuju ni jedni druge, ni nju. Svako je bio svet za sebe. Iz razmišljanja je prekinula Miličina krupna pojava, koja se celim telom nadvila nad nju.

- O, Micika, stigla si! - rekla je što je moguće vedrijim tonom. Nije htela da pokaže kakve misli su se obrušile na nju, svoja osećanja je prethodnih godina naučila odlično da sakrije.

- Ma pusti, u Nišu je lakše naći srodnu dušu nego mesto za parking - rekla je Milica u svom stilu. Naravno, dovoljno glasno da čuju i gosti za susjednim stolom.

- Ha, zato ja tebe volim, uvek imaš dobar razlog za kašnjenje.

- Svi moji razlozi su istiniti - rekla je Milica sa osmehom.

- Pričaj, šta se tako važno desilo, kad si me po ovom nevremenu izvukla iz stana i pustila me da čekam. Gde gori?

- Eh, gde gori... Reći ćeš, znala sam, govorila sam ti, sama si odgovorna.

Anđa je ćutala i čekala nastavak. Tišinu je prekinuo konobar, a kad je Milica sigurnim glasom naručila dupli kampari sa ledom, znala je da je nešto duboko tišti. Da je muško, problem bi bio posao, ali za žene je po nepisanom pravilu najvažnija na sve-tu bila i ostala - ljubav. Zato je Anđa u tišini čekala Miličinu šaradu.

- Nemoj to da mi kažeš! Osećam se pokidano, ne kidaj me i ti.

- Dobro, paziću šta pričam. Makar prvih par minuta. I zajebi da glumiš tu teatralnost sa mnom, znamo se, Micika, dušo - rekla je uz razoružavajući osmeh.

- Ja sam umetnica, znaš, uz nas umetnike ide teatralno ponašanje. Mi volimo da budemo primećeni. Znaš, umetnici su ljudi koji tiho plaču, a glasno ćute.

- Lepo si to sročila, zato si ti moja omiljena Mica Umetnica.

- Tako je! Pre nego krenem sa svojom pričom koja je iscrpljujuća...

- Kao i obično - rekla je Anđa tiho, više za sebe.

- ...kaži šta ima novo kod tebe - nastavila je rečenicu Mica, ignorišući Anđinu upadicu.

Eto, to je Milica. Svoje probleme je uvek stavljala na visoko prvo mesto, a o tuđim je mogla da sluša kratko. Ali je Anđa volela i prihvatala takvu kakva jeste. Nestalnu, na momente hirovitu, na momente napadno veselu, a već u sledećem trenutku izrazito tužnu i nesrećnu. Sva sklona ekstremima i to se vuklo kroz njen život od kad je izašla iz puberteta i mirnog perioda detinjstva. Njen temperament se odrazio i na njen izbor profesije i potrebu da sve opravda i izrazi kroz neku vrstu umetnosti.

- Vidiš, Mico, veštice, kod mene zaista nema ništa novo. Toliko nema ničeg novog da mi dođe lepo da poludim. Čak sam počela da razmišljam o šarama na ovom kišnom prozorskom staklu i da li je to vrsta slikanja od strane prirode, do o tome da li mi nedostaje kreativnost i neki dublji smisao u životu.

- Eh, pored tako divnog muža i komfornog života, ti, draga moja, ne umeš da uživaš.

- Jeste, teško je videti tuđi život hodajući samo u svojim cipelama.

- Ali ti zaista nemaš razloga za nezadovoljstvo. Osim što nemate dece - dodala je Milica tišim glasom.

Na pomen njenih problema sa sterilitetom, Anđa je uzela paklu, izvukla jednu cigaretu i nervozno počela prstima da je okreće, uzdržavajući se da je zapali. Nekada joj je prijao samo miris duvana i osećaj da su joj cigarete blizu, nije morala da pripali. Floskula da *vreme leči sve* nije važila za Anđinu veliku želju da ima decu. Nije primetila da joj

je bilo lakše kako biva starija, niti je njena tuga bila manja. Jedino je naučila da živi sa tim i da stoički podnosi tuđa pitanja, uplitanja i komentare.

- 'Ajde, zapali, nije zdravo ni stalno uzdržavanje od poroka - rekla je Milica sa razumevanjem i naprasno krenula da se smeje svojoj šali.

- To si sigurno pročitala u nekom elitnom ženskom časopisu, tipa *Čao magazin*?

- Ma ne, ja to iz svog bogatog iskustva - odgovorila je spremno Mica i šeretski namignula.

A onda su joj oči zasijale, kao i uvek kad joj padne nešto novo i luckasto na pamet.

- E, ovo je rešenje za tebe i tvoje nazovi nezadovoljstvo svakodnevicom. Moj mladi kolega, umetnik, Đorđe.

- Verovatno u umetničkim krugovima poznat kao Žorž?

- Ne, u umetničkim krugovima poznat je kao Crni Đorđe?

- Zašto crni?

- Pa mnogo žena je zavio u crno. Onako, figurativno. Ali je odličan slikar, zgodan i talentovan. I ima svoju školu kreativnog crtanja. Dobar je, lutka, nećeš se pokajati.

- Nisam sigurna koliko imam stvarno talenta za crtanje, više je to moja ljubav prema umetnosti, a i prerasla sam odlazak u bilo kakvu školu.

- To ne znaš, dok ne probaš. Đorđe ima mnogo mana, ali je i odličan umetnik. Prijaće ti da se malo opustiš i izađeš iz svog uštirkanog sveta.

- Dobro, poslušaću te. Posetiću Sent Džordža - rekla je Anđa, više da udovolji Milici, nego što je to stvarno planirala.